

Side i at foretage, hvad der i Anledning af saadanne Bygningsanlæg er nødvendigt. Det har været under Overveelse, om det ikke burde tilføies, at den Byggende er berettiget til at fordre borttaget de Dele af Nabobygningen, der naae ind paa hans Grund, forsaavidt Naboen ikke dertil har særlig Adkomst; men man har anseet det overflødig at gjøre en Tilføielse herom, da dette antages at følge af sig selv, ligesom det heller ikke egentlig hører hjemme i Bygningsloven, da en saadan Fordring maa kunne gjøres af Naboen ogsaa udenfor det Tilfælde, at han vil bygge.

ad Udkastets § 82.

Den nugældende Lovgivning tilstøder ikke den ene Nabo at anbringe Lys- og Luftaabninger i den Muur, der støder umiddelbart op til Andenmands Eiendom, da Lovens 5—10—56 i Almindelighed bestemmer, at Ingen maa have enten Port, Dør eller Udgang eller Vinduer eller Udsigt der, som han ingen Fortoug haver, medmindre han lovlig Adkomst eller Hævd derpaa haver.

Andre Landes Lovgivelser gjøre imidlertid ikke saa strenge Fordringer i denne Henseende, og der synes heller ikke Anledning til at strække Forbudet saa vidt, naar der kun sørges for, at Nabningerne blive af den Bestaenhed, at derfra hverken kan indbringes Noget paa Naboeiendommen eller have Indblik til denne. I Overensstemmelse hermed er Paragraphen affattet. Naar en Giers Muur ligger 2 Alen fra Naboeiendommen, er han ikke indskrænket til disse Lys- og Luftaabninger, men kan da indrette almindelige Vinduer og andre Nabninger, forsaavidt dette ikke kommer i Strid med Bestemmelserne i Udkastets § 67, altsaa navnlig, naar det ikke er i Vaaningshuse.

ad Udkastets § 83.

At enhver Gier, forsaavidt ikke Andet er hjemlet ved Overenskomst eller Hævd er pligtig at sørge for, at Tagdryppet og andet Vand afløb fra hans Eiendom ikke falder paa Naboen's Bygning eller Grund, men paa hans egen Eiendom, og at det derfra har behørigt Afløb, er vel Noget, der forstaaer sig af sig

selv, men det er dog fundet rigtigst udtrykkelig at foreskrive det.

ad Udkastets § 84.

Da Erfaringen har vist, at nye Bygninger ofte tages i Brug saa umiddelbart efter deres Opførelse, at de ikke ere tilstrækkelig tørre, hvilket maa ansees farligt for Sundheden, er det anseet nødvendigt at forbyde, at nye Bygninger tages i Beboelse, før dertil er meddeelt en saakaldet Beboelsestilladelse, og som maa gaae ud paa, at Bygningen er tilstrækkelig udtørret. Der er naturligviis Intet til Hinder for, at Bygningen allerede tidligere bortleies, naar Gieren er sikker paa, at den til den Tid, den skal tages i Brug, vil være saaledes færdig, at den befalede Beboelsestilladelse kan erholdes. I modsat Fald paadrager han sig naturligviis Erstatningsforpligtelse mod den, til hvem han har udleiet Bygningen, uden at denne faaar Tilladelse til at flytte ind i den.

ad Udkastets § 85.

Foruden de Dispensationer, som Stadsbygmesteren og Bygningscommissionen ifølge Loven kunne meddele, har man anseet det rigtigst, at det forbeholdes Justitsministeriet, efterat Bygningscommissionen derover har afgivet sin Betænkning, at tilstaae ogsaa andre Dispensationer fra Loven, hvor vægtige Grunde tale derfor, og det ikke kommer i Strid med Lovens Siemed. Da der nemlig ved Bygningsforetagender kan finde saa mange forskellige Omstændigheder Sted, og den fremskridende Technik stedse frembringer nye Combinationer, som det ved Lovens Affattelse er umuligt at forudsee, vil det let kunne indtræffe, at dens Bestemmelser i enkelte Tilfælde ikke passende kunne anvendes, eller kunne lægge utilbørlige Hindringer i veien for Constructioner, der ere ligesaa betryggende som de i Loven foreskrevne. Det er derfor anseet hensigtsmæssigt at forbeholde Ministeriet en saadan Ret, som Paragraphen bestemmer.

Forsaavidt Justitsministeriet er nævnt som det Ministerium, hvem Dispensationsmyndigheden i det Hele vil tilkomme, da er man herved gaaet ud fra, at den øverste Afgjørelse